

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **Š. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2014, č. j.: OD 234/14-2/67.1/14066/NL, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 6. 1. 2014, č.j.: OD/14/660/PRS, p.č: 3/14, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 7. 2013, v 11:52 hod., na pozemní komunikaci R/10, v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu, kde je dovolená rychlost jízdy 130 km/hod., jel jako řidič motorového vozidla tovární značky Nissan GT-R, registrační značky:, a hlídkou Policie České republiky, OSD Liberec, mu byla naměřena rychlost jízdy 203 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \%$ mu byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 196 km/hod., takže žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 66 km/hod. Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C. Za toto jednání byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) a podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč a podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu byl dále uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne nabytí právní moci

prvoinstančního rozhodnutí. Proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby.

Žalobce namítal, že jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jsou nezákonná, neboť skutkové jednání, pro které byl uznán vinným z přestupku, trpí podstatnou vadou, a to, že popis skutku neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Popis skutku totiž musí být určitý a nezaměnitelný a tyto požadavky rozhodnutí o přestupku nesplňuje.

Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu (dále jen „správní orgán“), identifikováno pouze jako pozemní komunikace R/10, v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu, což nestačí. Místo protiprávního jednání mělo být určeno konkrétněji, a to například souřadnicemi GPS nebo např. údajem o objektu, před kterým měla být rychlost překročena, kilometrem komunikace, apod., k čemuž je policie vybavena, a to tak, aby žalobce mohl ve věci od samého počátku konkrétně argumentovat, zejména technické aspekty měření silničním rychloměrem.

V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2010, č.j. 4 As 28/2010-56, v němž uvedený soud dospěl k názoru, že specifikace místa v napadeném rozhodnutí správního orgánu, které bylo specifikováno jako „na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek Místek“ bylo nedostatečné. Rovněž nejasnost místa měření je věcí zásadní, neboť nesprávnost měření souvisí právě též s místem měření.

Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu jsou vadná i z toho důvodu, že nebylo v řízení o přestupku spolehlivě osvědčeno, že policista M. Č., OEČ 311650, skutečně absolvoval odbornou přípravu pro užívání a údržbu silničních rychloměrů Ramer 10 C. Jmenovaný policista je přitom osobou, která nastavila toto měřicí zařízení, kterým mělo být zjištěno překročení rychlosti. Žalobce pokračoval, že:

„Samotná Policie ČR uznala, že v řízení o podezření z přestupku bude nutné vést správním orgánem rovněž dokazování k tomu, zda měření rychlosti žalobce prováděla řádně proškolená osoba, a proto do oznámení o přestupku založila kopii Osvědčení Policie ČR č. 7/12 ze dne 12. dubna 2012 vyhotovené na hlavičkovém papíře Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Libereckého kraje, odbor služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu Liberec, podepsané J. Š., podle kterého měl pprap. M. Č. absolvovat odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů Ramer 10 C.

Podle právního názoru žalobce je však písemné Osvědčení Policie ČR nevěrohodné a nemůže být použito jako důkaz ve správním řízení, neboť nemá předepsané náležitosti dokumentu vyhotoveného Policií České republiky, tj. nevzniklo předepsaným způsobem.

Postup Policie České republiky při přijímání, evidování, rozdělování, oběhu, vyřizování, vyhotovování, podepisování, odesílání a ukládání dokumentů doručených Policií České republiky a vzniklých z činnosti policie, vytváření replik dokumentů v digitální podobě a podrobnosti skartačního řízení včetně kontroly uvedených činností (dále jen „spisová služba“) upravuje závazný pokyn policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky, ve znění pozdějších změn, který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2012.

Závazný pokyn policejního prezidenta č. 221/2011, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky, ve znění pozdějších změn (dále „Spisový řád Policie ČR“), byl vydán

podle ust. § 66 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů a podle (-) vyhlášky č. 191/2009 Sb. o podrobnostech výkonu spisové služby (viz úvodní ustanovení Spisového řádu Policie ČR).

Osvědčení Policie ČR č. 7/12 ze dne 12. dubna 2012 je v rozporu s Článkem 18 odst. 2 písm. b), Díl 3 Náležitosti vlastního dokumentu, Spisového řádu Policie ČR, neboť neobsahuje číslo jednací, nebo evidenční číslo, které se umísťuje vlevo pod záhlaví, pokud není stanoveno jinak, nebo na místo, které je stanoveno tiskopisem (například referátník).

Smyslem této argumentace žalobce není poukazovat na formální pochybení spočívající v neuvedení čísla jednacího, nýbrž poukázat na nevěrohodnost vzniku a data vzniku Osvědčení Policie ČR, neboť pokud by Osvědčení Policie ČR obsahovalo číslo jednací, bylo by dohledatelné, kdy a kde skutečně tento dokument vznikl, neboť číslo jednací podle článku 19 odst. 1 Spisového řádu Policie ČR přiděluje dokumentu systém e-SSL nebo pracovník pověřený vedením jednacího protokolu při zápisu dokumentu do jednacího protokolu. Takto není nade vší pochybnost prokázáno, že Osvědčení Policie ČR nebylo vyhotoveno až po jednání, kterým se měl údajně žalobce dopustit přestupku.

Osvědčení Policie ČR č. 7/12 ze dne 12. dubna 2012 je v rozporu s článkem 18 odst. 2 písm. c), Díl 3 Náležitosti vlastního dokumentu, Spisového řádu Policie ČR, neboť neobsahuje místo vzniku např. Liberec 12.04.2012. Žalobce napadá věrohodnost vydaného Osvědčení Policie ČR pro pprap. M. Č., tedy osobu, která zajišťovala měření rychlosti vozidla žalobce měřícím zařízením Ramer 10 C a které je součástí uceleného řetězce důkazů, kterým byl žalobce usvědčen z protiprávního jednání.

Celá věc se důvodně jeví tak, že Policie ČR až dodatečně vyhotovila osvědčení o proškolení a nemohla je tak oficiálně zařadit do systému elektronické spisové služby, neboť automaticky generované přidělené číslo jednací by prokázalo, že dokument vznikl, resp., byl zpracován v systému spisové služby později, než bylo Policíí ČR správním orgánům předestřeno.

Nebylo prokázáno, že by pprap. M. Č. byl řádně proškolen v používání měřícího zařízení Ramer 10 C, případně k jakému skutečnému datu mělo k tomuto proškolení dojít. Žádný policista nepodepíše za běžných okolností dokument na hlavičkovém papíru Policie ČR, který není opatřen číslem jednacím. Žalobce navrhuje, aby soud provedl jako důkaz čtením Spisový řád Policie ČR.

Podle ust. § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o archivnictví a spisové službě“) ve spojení ust. § 3 odst. 1 písm. c) zákona o archivnictví Policie ČR jako bezpečnostní sbor a veřejnoprávní původce vykonává spisovou službu. Výkonem spisové služby se podle ust. § 2 písm. l) zákona o archivnictví a spisové službě rozumí zejména zajištění odborné správy dokumentů vzniklých z činnosti původce, zahrnující jejich řádnou evidenci, vyhotovování, ukládání, včetně kontroly těchto činností.

Povinnost Policie ČR opatřovat dokumenty číslem jednacím dále plyne z ust. § 11 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, které stanoví: „Dokument zaevidovaný v elektronickém systému spisové služby nebo v podacím deníku označuje veřejnoprávní původce číslem jednacím“.

Z ust. Čl. 11, písm. i) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160, ze dne 4. prosince 2009 je zřejmé, že pokud příslušník Policie ČR při výkonu služby používá technické dokumentační prostředky, musí být k tomuto proškolen. Pokud tedy k manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky proškolen nebyl a přesto s ním manipuloval, dopustil se tímto nerespektováním uvedeného předpisu a tím porušil povinnost danou ust. § 45 odst. 1 písm.

a) zákona č. 361/2003 Sb., O služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán tedy takovýto důkaz nesmí připustit a v případě, že spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích, který je obviněnému kladen za vinu, není doloženo jiným způsobem, věc s odkazem na § 67 odst. 2, resp. § 66 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění a s přihlédnutím k § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odloží s tím, že důkazní prostředek nebyl získán v souladu s právními předpisy.

3) Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno, jsou vadná, neboť údajné nedovolené překročení nejvýše povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno.

Žalobce si nechal ve věci vypracovat odborný posudek č. ODP-102/2013/PŠ-TR ze dne 5. prosince 2013 ze strany odborného posuzovatele P. Š., ve kterém odborný posuzovatel dospěl k odborným závěrům: 1) údaj o místu měření ze spisu neodpovídá reálným možnostem provedení měření, 2) úhly nastavení kamery a radarové hlavy neodpovídaly požadavkům návodu k obsluze a měření nemůže být považováno za správné a 3) na měřicím přístroji byla závada, případně přístroj byl nastaven či používán v rozporu s návodem k použití. Žalobce navrhuje, aby byl odborný posudek soudem proveden jako důkaz, a to čtením.

Odborný posudek prokazuje, že obsluha měřicího zařízení (krom pochybností o jejich proškolení) zároveň užila měřicí zařízení v rozporu s Návodem k obsluze. Správní orgány pak pochybily, když se nesnažily o zjištění skutečného stavu věci, a samy považovaly výstup z měřicího zařízení za bezvadný důkaz, jeho vypovídací hodnota nemůže být nijak zpochybněna. Při měření nebyl dodržen úhel odklonu radarového svazku od osy měřicího zařízení předepsaný Návodem k obsluze, což má přímý vliv na výslednou hodnotu naměřené rychlosti.

K nutnosti postupovat při měření v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení se odkazují na rozsudek NSS č.j. 3 As 29/2011-56: „považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje (...) za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku.“

Policisté tedy provedli měření v rozporu s Návodem k obsluze, tedy výstup z měřicího zařízení nelze užít jako důkaz; nadto na měřicím zařízení byla závada a též existují pochybnosti ohledně místa měření, které ve výroku rozhodnutí nebylo jasně stanoveno, a dle odborného posudku neodpovídá popsané místo reálným možnostem provedení měření.

Žalobce je tedy toho názoru, že skutek nebyl ve správním řízení prokázán, a proto navrhuje, aby soud rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.r.s. napadené rozhodnutí zrušil.“

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 26. 8. 2014. K věci samé v něm uvedl toto:

„Žalobce podáním žaloby napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a pod bodem [I] mimo jiné uvádí, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno fikcí dne 21. 4. 2014 (pondělí). K tomuto žalovaný uvádí, že pondělí 21. 4. 2014 bylo velikonoční pondělí, tedy státní svátek, zásluku s rozhodnutím žalovaného zmocněnec M. J. převzal osobně dne

22. 4. 2014 a tento den je tedy dnem řádného doručení rozhodnutí žalovaného a zároveň dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Pod bodem II - [1] žalobce napadá, že místo měření rychlosti není ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně identifikováno, když je uvedeno pouze jako pozemní komunikace R/10, v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu. K tomuto žalovaný uvádí, že dle záznamu o přestupku na listu č. 5 spisu (pořadové číslo dokumentu 4), se jednalo o měření rychlosti vozidla Nissan, RZ: ..., z jedoucího vozidla Policií ČR, automatizovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, přičemž jsou na záznamu uvedeny zeměpisné souřadnice – GPS délka 15°04'32.591" E a GPS šířka 50°34'49.121" N – místa, kde přesně bylo měření rychlosti provedeno. Také dle fotografie na záznamu o přestupku (na které je vozidlo Nissan, RZ: ... zobrazeno při překročení nejvyšší povolené rychlosti je zachycená výrobní hala společnosti Grupo Antolín v Příšovicích) lze místo přesněji specifikovat. Kopie kompletní spisové dokumentace byla zástupci žalobce, M. J., předána při ústním projednání přestupku dne 26. 11. 2013 a nic k místu spáchání přestupku žalobce a ani jeho zástupce nenamítli a ani v podaném odvolání toto nerozporovali.

V dalších částech rozsáhlé žaloby – pod body [2] až [3] žalobce napadl jednak podklady a důkazy předložené Policií ČR, její postup při silniční kontrole a samotné měření rychlosti jízdy předmětného vozidla, a ve všech směrech napadl i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného.

Pokud se jedná o všechny další důvody podání žaloby, tak žalovaný konstatuje, že žalobce ani jeho zástupce, M. J., neuplatňovali takovéto námitky v prvoinstančním správním řízení ani v odvolacím řízení. Správní orgán I. stupně při ústním jednání dne 26. 11. 2013 vyhověl požadavku zástupce žalobce a stanovil delší lhůtu (až do 27. 12. 2013) k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a uplatnění námitek. Žádné vyjádření ani námitky však správní orgán I. stupně neobdržel a ve věci přestupku žalobce vydal dne 8. 1. 2014 rozhodnutí č.j.: OD/14/660/PRS, p.č.: 3/14. Ani v podaném odvolání neuvedl zástupce žalobce žádné konkrétní námitky, uplatňoval požadavek na pořízení kopie kompletní spisové dokumentace a určení termínu, kdy si ji může vyzvednout. Kopie kompletní spisové dokumentace byla zástupci odvolatele předána dne 26. 11. 2013 při ústním jednání a bylo proto nadbytečné ji odvolateli nebo jeho zástupci předávat nebo zasílat znovu, když nebyla doplněna o žádný další důkaz nebo dokument. Správním orgánem I. stupně byl žalobce vyzván k doplnění podaného odvolání (zejména námitek, důvodů podání odvolání) i mu správní orgán I. stupně sdělil, proč jeho další žádosti o poskytnutí kopie spisové dokumentace nevyhověl. K postupu správního orgánu I. stupně a ke způsobu a obsahu podaného odvolání se vyjádřil žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na tomto svém vyjádření i nadále trvá. K námitkám uplatněným až v podané žalobě se žalovaný nemohl v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřit.

Žalovaný dále k odbornému posudku č. ODP – 194/2014/PŠ – TR, vypracovanému P. Š. (který je přílohou podané žaloby) a na který se žalobce odkazuje v podané žalobě, uvádí, že tento nevypracoval soudní znalec z oboru dopravy zapsaný v seznamu znalců, viz: [http://datalot.justice.cz/justice/repznatl.nsf/\\$\\$SearchForm?OpenForm&Seq=1](http://datalot.justice.cz/justice/repznatl.nsf/$$SearchForm?OpenForm&Seq=1), tedy tento „odborný posudek“ nelze považovat za důkaz v daném správním řízení.“

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

III.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 17. 6. 2015. Zdůraznil v ní, že popis skutku, za který byl žalobce potrestán, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání, když místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně identifikováno pouze jako pozemní komunikace R/10, v

katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu, což pro řádné rozhodnutí nestačí. Tento nedostatek nelze odstranit konstatováním, že ze spisu je toto místo jasně patrné. V této souvislosti opětovně poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Neztotožňoval se se žalovaným rovněž v tom, že ze záznamu o měření rychlosti vozidla jsou patrné souřadnice GPS, udávající polohu měřicího zařízení a dále, že dle fotografie o měření bylo místo měření poblíž výrobní jaly společnosti Grupo Antolín v Příšovicích. Podle žalobce je na fotce pouze budova s reklamou na firmu Grupo Antolín. Podstatné však je, že bližší konkretizace místa přestupku není zachycena ve výroku rozhodnutí a odsuzující rozhodnutí nemůže být doplňováno informacemi z listin spisu předcházejícího rozhodnutí. A žalobce pokračoval, že „na změnu, eventuálně zpřesnění výroku rozhodnutí, je už pozdě, neboť rozhodnutí nabylo právní moci a žalovaný si stále není vědom, kde se měl dopustit přestupku, což mu stěžuje obhajobu a rozhodně to na něj výchovně nepůsobí, nehledě na možnou záměnu skutku, určovanou i místem přestupku. Nejvyšší správní soud rovněž až po podání žaloby žalobce ve výše citovaném rozhodnutí zaujal názor, že nestačí, pokud je místo přestupku zřejmé ze spisu, pokud není řádně uvedeno ve výroku odsuzujícího rozhodnutí. Žalobce navrhuje, aby soud respektoval aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Žalobce v žalobním důvodu pod bodem č. 3 žaloby uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vadné, neboť překročení rychlosti bylo ze strany Policie ČR vadně změřeno, což prokázal odborným posudkem č. ODP- 102/2013/PŠ-TR ze dne 5. prosince 2013 ze strany odborného posuzovatele, přičemž z posudku se podává, že obsluha měřicího zařízení užila měřicí zařízení v rozporu s návodem k obsluze.

Žalobce zastává názor, že žalovaný zbytečně poukazuje na skutečnost, že odborný posudek není vypracován soudním znalcem, neboť žalobce to nepopírá. V České republice totiž žádný soudní znalec pro ověřování rychlosti měření měřicími zařízeními, kterými disponuje Policie ČR, není. Žalobci se tedy nezbylo, než se obrátit na osobu, která dané problematice rozumí a byla ochotna odborný posudek vypracovat. Odborný posudek je důkazem listinným. Žalobce zastává názor, že hodnota jakéhokoliv posudku je dána jeho přesvědčivostí a nikoliv, zda byl znalec zapsán do seznamu znalců. Systém soudních (oficiálních, státem připuštěných) znalců má původ v období nesvobody a je nevyhovující a zřejmě bude časem z iniciativy Ministerstva spravedlnosti změněn.

Žalobce nově rovněž navrhuje jako důkaz výslech zpracovatele posudku, a to zpracovatele posudku T. R. anebo vedoucího zpracovatele P. Š.. Žalovaný se se závěry v předloženém odborném posudku nijak nevypořádal a ani soudu nepředložil oponentní posudek.“

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 5. 11. 2015. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce učinil při jednání následující přednes:

„1. žalobní důvod zní, že místo přestupku nebylo v rozhodnutí správních orgánů dostatečným způsobem vyjádřeno, čili skutek, pro který byl žalobce odsouzen, je zaměnitelný, přičemž žalobce doplňuje svou žalobu, že trasu, na které měl být kontrolován hlídkou policie, projel celkem 2x a není tak jasné, zda má být postižen za první jízdu, nebo za druhou jízdu a zejména není zřejmé, kde konkrétně měl podle zjištění policie přestupek spáchat. Právní argumentaci žalobce dal v podstatě za pravdu NSS, neboť analogické věci blíže identifikované v replice uvedl, že místo přestupku musí být popsáno v odsuzujícím rozhodnutí přesně a žalobce zastává názor, že je nutné dodržet ve věci analogii s trestním právem.

2. *doklad o osvědčení policisty ČR, který měřil rychlost a podle kterého má oprávnění a odbornou znalost měřit rychlosti měřicím přístrojem, je vadně vyhotoven. A zejména žalobce tvrdí, že v době měření vůbec neexistoval a byl vyhotoven Policií ČR dodatečně. Což dokazuje tím, že není opatřeno číslem jednacím, kterým by opatřený být měl a mohl, k datu jeho údajného vystavení anebo k datu podezření z přestupku. Každá listina vyhotovená Policií ČR musí být opatřena číslem jednacím, které převážně generuje el. systém spisové služby policie a tudíž je pak dohledatelné zpětně, kdy dokument na Policii ČR vznikl. Tento postup vyplývá i ze spisové služby, založené na zákonu o archivnictví a spisové službě a vyhlášky o spisové službě a zejména spisovém řádu Policie ČR. Nejedná se tedy pouze o pochybení, ale o vážné podezření, že osvědčení nebylo vydáno v době před spácháním přestupku, resp. vyhotoveno. Žalobce zastává názor, který zřejmě může být v rozporu s NSS, že podle NSS údajně není věcí přezkumu ze strany soudů a správních orgánů, zda policisté, kteří měří rychlost motorových vozidel, umí zacházet s měřicím zařízením a mají k tomu příslušné osvědčení. Žalobce zastává názor, že přezkum věci soudem, se zakládá na přezkumu celého procesu, jeho jednotlivých dílčích složek, které vedly k odsouzení žalobce. Skutečnost, zda měření rychlosti provedla osoba, která umí zacházet s měřicím přístrojem, a má to od zaměstnavatele povoleno, resp. od služebního orgánu, je důležitá pro účely zjištění, zda měření proběhlo řádně a zejména osobou, které to Policie ČR dovolila. Odbornost policisty měřit rychlost mot. vozidel měřicím zařízením může být v podstatě obecně doložena osvědčením o způsobilosti měřit rychlost mot. vozidel, případně o znalostech pro zacházení s měř. přístrojem. Čili, je nutno skutečně, aby v případě žalobcových námitek proti vadnosti měření, příslušný spisový materiál obsahoval osvědčení o způsobilosti měření. To logicky takto chápe i Policie ČR, proto sama z vlastní iniciativy založila do spisu osvědčení o způsobilosti příslušného policisty měřit zařízením Rammer. Nicméně, žalobce právě toto osvědčení napadá, napadá jeho věcnou správnost i datum jeho vyhotovení a vlastně i nejasnost způsobilosti osoby, která se pod ním podepsala. Takové osvědčení vydávat a sděluje, že tato listina není ve smyslu právních předpisů perfektní a neměla by být užita jako důkaz k tíži žalobce. Záleží tedy na soudech, zda budou akceptovat listiny Policie ČR, které nejsou vyhotoveny perfektním způsobem ve smyslu právních předpisů a vnitřních předpisů Policie ČR, a tím budou motivovat Policii ČR k řádnému výkonu služební činnosti anebo k obecné tíži občanů ČR. Žalobce zastává názor, že ze sdělovacích prostředků je známa celá řada případů, kdy policie nebo pol. orgány upravovaly spisový materiál a zastává názor, že číslo jednacím je vlastně nástrojem, jak tomuto zabránit.*
3. *Dalším žalobním důvodem je, že podle odborného posudku opatřeného žalobcem, bylo měření realizované Policií ČR vadné, přičemž není nutné a ani zákon to nevyžaduje, aby odborný posudek byl vypracován soudním znalcem, neboť postačí, že je přesvědčivý svým obsahem a závěry a jedná se o listinný důkaz, který navrhuje žalobce provést s tím, že pokud by nebyl tento důkaz proveden a nebyly by uvedeny ani jeho důvody jeho neprovedení, tak podle soudní praxe NSS by to bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně. Žalobce navrhuje, aby k obsahu posudku byl vyslechnut jeho zpracovatel Š., a nebo spíše jeho konzultant T.R., nyní už Ing., který je podle názoru žalobce pro soud lépe dosažitelný. A vysvětlí tak případné dotazy soudu, nebo žalovaného k tomuto posudku. V každém případě znaleckým posudkem má být realizován přezkum měření, nicméně při přezkumu tohoto měření bylo zjištěno zpracovatelem, že souřadnice GPS, které uvádí jako místo měření, nemohou odpovídat skutečnosti, neboť se nachází mimo komunikaci, na které by mohla Policie ČR měřit. Žalobce zastává názor, že fotodokumentace přestupku, jako tzv. privilegovaný důkaz nemůže obstát, neboť podle jeho názoru žádný privilegovaný důkaz v podstatě nemůže existovat, což je v rozporu s názorem NSS, neboť skutkový stav věci dokazují v podstatě všechny důkazy založené ve správním spise a je pouze na konkrétním soudu, jakému důkazu přizná vyšší důležitost. Žalobce proto považuje za nesprávný názor, že by fotodokumentace byla obecně vzato vždy privilegovaným důkazem. Žalobce poukazuje,*

že ze záznamu o přestupku nelze zjistit místo přestupku spolehlivě, neboť popis z místa přestupku nebyl ani převzat do výroku rozhodnutí o přestupku, takže správní orgán buď sám neuvěřil privilegovanému důkazu a nebo z vlastní pohodlnosti údaje z tohoto privilegovaného důkazu do výroku rozhodnutí nepřevzal, a tudíž přesné místo přestupku z privilegovaného důkazu neplyne a zejména je nutno podotknout, že žalobce již před rokem zaujal nezávisle na NSS názor, že místo přestupku musí být určeno přesně dle možností orgánu veřejné moci, a teprve poté takovýto názor v jiné právní věci deklaroval NSS.“

K následujícímu dotazu krajského soudu, jak má rozumět tvrzení, že trasu, na které byl žalobce kontrolován, projel celkem dvakrát, zástupce žalobce uvedl, že jel stejnou trasou, a to ve směru na Prahu celkem 2x. A to s minimálním časovým posunem. Zastaven byl jenom jednou. Právě z těchto důvodů prý neví, za kterou jízdu je postihován a poukazuje zde na možnost záměny skutku, za který byl potrestán. A zástupce žalobce pokračoval, že se „žalobce k této druhé jízdě v podstatě dozrává až dnes, protože kdyby tuto obhajobu užil před správním orgánem, tak by ho zřejmě začaly stíhat i pro další přestupek na základě jeho výpovědi, nicméně nyní už tuto obhajobu může bez újmy své osoby použít, protože případný přestupek bude zřejmě prekludován a zejména žalobce není povinen obviňovat sám sebe v řízení před správním orgánem, což de facto je v tuto chvíli jeho obhajoba, neboť sám sebe obviňuje zřejmě ze spáchání dvou přestupků, nicméně ani to úplně neplatí, neboť žalobce přesně neví, jestli v rámci první jízdy a nebo druhé jízdy a nebo v rámci obou jízd, měl překročit nejvýše povolenou rychlost a lze konstatovat, že kdyby policie zadokumentovala věc tak, jak byla povinná, tak by věc byla zcela jednoznačná, což se bohužel nestalo. Žalobce není přirozeně povinen dohledávat z listin ve spise přesné místo skutku a dodatečně si tak vykládat smysl odsuzujících rozhodnutí. Ještě by rád žalobce upozornil, že spisový řád Policie ČR je sice vnitřní normou Policie ČR, který není součástí správního řádu, ale v podstatě blíže rozvádí právní řád ČR, a to zákon o archivnictví a spisové službě a vyhlášku o spisové službě a tedy povinnost uvádět číslo jednací, resp. individualizovat dokumenty policií vyhotovené z hlediska data a v podstatě i pořadí musí být dodržována, neboť policie často v zájmu ulehčení vlastní práce, nedbalosti a nebo i úmyslného pochybení se snaží vytvářet dokumenty, které by dodatečně odůvodnily její jakoukoliv činnost, přičemž právě institut čísla jednacího, který je vytvářen automaticky, tomuto spolehlivě zabráňuje, což v podstatě analogicky platí i pro spisový materiál vytvářený soudy, kde také uvádění čísla jednacího brání tomu, aby soudy nevytvářely listiny dodatečně, podle toho, jak uznají samy oprávněně, nebo protiprávně za vhodné. Není možné ani spravedlivé, aby soud žádal po žalobci, aby dokázal, jak vznikla určitá listina a kdy v Policii ČR. V tomto případě osvědčení o způsobilosti zacházet s měřícím přístrojem vozidel, neboť samotná policie pochopitelně v souladu s právem neumožní vstup žalobce do svých prostor a už vůbec ne do svého informačního systému k jeho žádosti, čili vést dokazování k datu vzniku listiny na úrovni policie může být realizováno pouze z podnětu orgánu veřejné moci.“

Pověřený pracovník žalovaného se odkázal na obsah podaného vyjádření k žalobě. Konstatoval, že místo a čas skutku byl jednoznačně prokázán ve správním spise fotografií, a to včetně data a času s přesností na vteřiny. Je tedy zcela nemožné, aby v tomto časovém intervalu žalobce projel místem více než jednou. Pochybnosti žalobce o osvědčení policisty pro zacházení s měř. přístrojem, dále ohledně místa skutku, a to v souvislosti s předloženým odborným posudkem, navrhoval zpracování posudku soudním znalcem příslušného oboru a ohledně osvědčení policisty výslech toho policisty, který osvědčení vystavil, a který může vyvrátit pochybnosti o jeho pravosti či době vzniku. Ohledně absence čísla jednacího na tomto dokumentu žalovaný uvedl, že žádným právním předpisem není toto vyžadováno a nijak to nesnižuje věrohodnost tohoto osvědčení, které je podle názoru žalovaného vydáno v rámci kompetence policie a je tedy stejně jako záznam o kalibraci měřícího zařízení veřejnou listinou.

Na tento přednes reagoval zástupce žalobce následovně: „Z návrhu na provedení důkazu výsledkem policisty jsem nevyrozuměl, zda by měl být soudem vyslechnut buď policista, který obdržel osvědčení, nebo policista, který osvědčení vystavil. Podle mého názoru, pokud by soud takové důkazy prováděl, navrhuje žalobce, aby byl proveden i výslech nadřízeného policisty, který poskytl proškolení a zřejmě vyhotovil osvědčení, neboť by se mohl vyjádřit k tomu, zda o tom něco ví, nebo neví, neboť vyhotovení takovýchto osvědčení se nemůže realizovat bez vědomí nadřízených a zároveň by bylo objasněno blíže z nestranného zdroje, z jakého důvodu není na osvědčení číslo jednací. Nicméně máme za to, že by takovéto dokazování přesáhlo činnost ze strany soudu. Žalobce zastává odlišné stanovisko dále v tom, že jedinečný identifikátor listiny vydané orgánem veřejné moci je zakotven ve vyhlášce o výkonu spisové služby a lze tím rozumět i číslo jednací. Dále zpochybňujeme právní názor žalovaného, že by listina o proškolení jiným policistou, byla listinou veřejnou. A i kdyby byla, tak není perfektní, neboť neobsahuje číslo jednací a zřejmě ani razítko Policie ČR.“

Na to byl zástupce žalovaného krajským soudem tázán, z jaké odborné pozice zastupuje žalovaného, když se v dané věci nepodílel na výkonu jeho pravomoci, neboť nebyl úřední osobou, která žalované rozhodnutí vyhotovila, ani osobou, která jej podepsala, ani osobou, která sepsala písemné vyjádření k žalobě, odlišné od jeho přednesu. Zástupce žalovaného na uvedený dotaz odpověděl, že není pracovníkem odboru dopravy žalovaného, nýbrž jeho právního odboru, takže zastupuje žalovaného napříč celou jeho agendou.

Krajským soudem byla zkonstatována podstata dané věci, byl čten obsah osvědčení, týkající se absolvování odborné přípravy M. Č. k měření na silničních rychloměrech Rammer ze dne 12. 4. 2012, byla sdělena podstata odborného posudku č. ODP – 194/2014/PŠ –TR, zpracovaného T. R. dne 6. 6. 2014, přičemž v plném rozsahu byly přečteny jeho závěry.

Návrhu žalobce na provedení důkazu čtením spisového řádu Policie ČR nebylo vyhověno z důvodu jeho nepotřebnosti pro rozhodnutí ve věci samé (viz dále), a protože by jím nemohlo být zjištěno nic jiného, než co v něm je, jako v právním předpisu, a to bez ohledu na cokoliv.

Návrhu žalobce na provedení výslechu T. R. a vedoucího zpracovatele znaleckého posouzení P. Š., nebylo vyhověno z toho důvodu, že se jednalo o novotu, když uvedené znalecké posouzení nebylo žalobcem předloženo k posouzení orgánům veřejné správy zúčastněným na přestupkovém řízení. Bylo by proto nadbytečné jej provádět, jelikož by pro rozhodnutí krajského soudu nepřinesl nic, co by mohlo ovlivnit důvody tohoto rozsudku (o tom ještě dále).

Návrhu žalovaného na zpracování znaleckého posudku ohledně správnosti osvědčení policisty provádějícího měření a na provedení výslechu policisty, který osvědčení vystavil, krajský soud zamítl z týchž důvodů, které již uvedl výše, nehledě na to, že by šlo o důkaz přesahující svým rozsahem poslání soudního přezkumného řízení. Krajský soud však nemohl zároveň odhlédnout od skutečnosti, že přítomný zástupce žalovaného toho o projednávané věci zřejmě mnoho nevěděl, když se jejího rozhodování nejen nezúčastnil, ale k věci se vyjadřoval rozporně s písemným vyjádřením žalovaného k žalobě, v němž žádných pochyb o uvedených otázkách nebylo.

Dalších návrhů na provedení důkazů nebylo, nicméně zástupce žalobce dodal k věci ještě toto:

„Ještě bych se rád vyjádřil k provedenému důkazu, a to osvědčení M. Č. Doplnuji nově, že na osvědčení není ani spolehlivě uvedeno místo vzniku, podle spisového řádu Policie ČR musí být místo vzniku uvedeno vpravo nahoře před datem, tedy obec a pak datum. To na osvědčení není. Je pravdou, že v hlavičce dokumentu je uvedeno Liberec oddělení silničního dohledu Liberec. Dále není vůbec jasné, zda-li školící technik J. Š. je

policistou, civilistou, nebo civilním zaměstnancem policie. Pokud by byl policistou, nebo civilním zaměstnancem policie, měl by uvést ke svému jménu tzv. OEČ, tj. osobní evidenční číslo. Obdobně jako je uvedeno u proškolené osoby Č.. Není vůbec jasné, kdo je pan Jan Šnajdr a jaký má vztah k policii, přestože je dokument opatřen hlavičkou policie. Na záznamu o přestupku tzn. privilegovaném důkazu, jak takovýto důkaz paušálně označuje NSS, je uvedeno, že zařízení nastavil M. Osvědčení o proškolení však je vydáno na M. Č. Není tak jasné, zda zařízení nastavil pan M., nebo pan Č., přičemž žalobce zastává názor, že záznam o přestupku jen stěží může být opatřován pouze křesnými jmény policistů, a proto logicky tvrdí, že měřicí zařízení nastavila osoba s příjmením M. a osvědčení o proškolení je vydáno na pana Č. S tím, že tedy není doklad o tom, že by pan M. byl proškolen, ačkoliv se jedná o důkaz, o který opřely svá rozhodnutí správní orgány a považovaly za nutné takovýto důkaz označit jako nezbytný pro rozhodnutí.“

Protože dalších připomínek nebylo, bylo přistoupeno k závěrečným návrhům.

Žalobce navrhoval, aby bylo žalobě vyhověno a uhrazeny mu náklady řízení. Odkázal se na vše co uvedl v žalobě a bylo řečeno při jednání krajského soudu. Vyjádřil přesvědčení, že se žalovaný se žalobními námitkami dostatečně nevypořádal a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 80/2004-37, v němž je kladen důraz na stanovení konkrétního místa skutku, a to nejen za účelem vyloučení zaměnitelnosti skutku, ale i proto, aby rozhodnutí správního orgánu bylo konkrétní, byť konkrétní místo skutku je uvedeno na listinách založených ve správním spisu. A zástupce žalobce pokračoval, že „V případě žalobce je věc závažnější o to, že žalobce tvrdí, že došlo k záměně skutku ze strany správního orgánu, neboť místem skutku projel 2x v blízké velmi těsné časové souvislosti, a proto nelze vycházet z toho, že postačí určení skutku pouze časem zobrazeným na měřicím zařízení, neboť měření času tímto zařízením není úplně spolehlivé, často bývá nastaveno jinak, někdy dokonce i o hodinu zpět kvůli zimnímu času, a proto údaj o místu skutku je skutečně nezbytný pro určení totožnosti skutku. Žalobce by s trochou analogie přirovnal ke skutečnosti, jako kdyby někdo byl odsouzen trestním soudem za trestný čin s tím, že jej spáchal v 16,15hod a 13 sek. např. v obci HK. Takovéto vymezení místa skutku by bylo jistě nedostatečné a mělo by být uvedeno ve výroku rozhodující rozhodnutí ulice, případě číslo popisné objektu, ve kterém došlo ke krádeži, nebo před kterým mělo dojít ke krádeži, a proto zastává žalobce názor, že napadené rozhodnutí by nemělo obstát v řízení před soudem, přitom se nejedná o žádnou zásadní argumentaci, která by byla naprosto nová, stačilo by, kdyby dopravní policie a správní orgány rozhodující o přestupcích vycházely z poznatků a praxe, jaká panuje např. u kriminální policie, nebo státních zastupitelství a trestních soudů, neboť na jejich úrovni v trestním řízení je vždy skutek identifikován co nejpečlivěji podle zásady, kdo, kdy, kde a jak. Dále poukazují na to, že by se mohlo jednat o neférový postup prověřování přestupku, neboť by se mohlo jednat o nedovolenou taktiku ze strany policie a správních orgánů, kdy v podstatě nevymezí přesně skutek, a znemožňuje tak podezřelému z přestupku, resp. obviněnému z přestupku efektivní obhajobu, neboť obviněný z přestupku pak nemůže logicky vědět, k čemu konkrétně má směřovat svoji obhajobu a nemůže se tedy v podstatě obhajovat k nedostatečně určenému obvinění s tím, že se může jednat i o nedovolenou taktiku policie a správního orgánu, k tomu aby v podstatě vytáhly další informace o případném protiprávním jednání osoby podezřelé z přestupku a nelze tedy vyloučit, že pokud by nebyl v řízení o přestupku zastoupen zmocněncem p. Jarošem, mohlo by se mu přihodit, že by se v řízení o přestupku mohl hájit tím, že jel v místě, kde měl být spáchán přestupek, ve stejném směru v podstatě 2x, čímž by si mohl vysloužit další sdělení obvinění pro další přestupek spočívající v překročení rychlosti. Rozhodně nelze obhajobu žalobce vnímat jako účelovou, neboť nemohl svoji obhajobu uplatnit ve lhůtě 1 roku od spáchání přestupku, neboť by tím zhoršil pouze svoje postavení v řízení před správním orgánem, k čemuž ho nelze nutit podle zásady zákazu sebeobvinění, nebo nucení k sebeobvinění, neboť skutečně tuto obhajobu mohl užít až v řízení před soudem a blíže ji rozvinout při zachování důvodu žaloby, nebo žalobního důvodu i v rámci tohoto soudního jednání.“

Žalovaný navrhoval v závěrečném návrhu žalobu zamítnout, přičemž náhradu nákladů pro případ úspěchu ve věci nepožadoval s tím, že mu žádné náklady řízení, nevznikly.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Podle obsahu správního spisu byla žalobci dne 6. 7. 2013 v 11:52 hodin, jako řidiči motorového vozidla tovární značky Nissan GT-R, registrační značky ..., na silnici R/10, v katastru obce Příšovice, ve směru na Prahu, kde je dovolená rychlost jízdy 130 km/hod., naměřena hlídkou Policie České republiky, OSD Liberec, naměřena rychlost jízdy 203 km/hod. Policisté na místě sepsali oznámení o přestupku, podle něhož žalobce – řidiče ztotožnili na základě předloženého občanského a řidičského průkazu. Žalobce oznámení o přestupku nepodepsal, důvody toho uvedeny nejsou. Spolu se žalobcem byly v kontrolovaném vozidle další dvě osoby.

Zmíněné oznámení přestupku, úřední záznam Policie ČR o něm, fotodokumentace o spáchaném přestupku, ověřovací list příslušného silničního měřiče a osvědčení o tom, že policista M. Č. absolvoval odbornou přípravu pro užívání a údržbu silničních rychloměrů Ramer 10 C, jímž bylo měřeno i v daném případě, postoupil policejní orgán správnímu orgánu.

Podáním ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. OD/13/142662/PRS, vyrozuměl správní orgán žalobce o zahájení řízení o přestupku a nařídil k jeho projednání dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona na den 18. září 2013, v 9:00 hodin ústní jednání. Žalobce si převzal tuto obsílku dne 26. 8. 2013.

Dne 12. 9. 2013 obdržel správní orgán e-mailovou poštou podání od M. J., zmocněnce žalobce podle zároveň zaslané plné moci, v němž jmenovaný potvrzuje náhradní termín ústního jednání, a to dne 8. 10. 2013 v 9:00 hodin, když původní termín byl stanoven na den 18. 9. 2013. Jmenovaný v něm zároveň žádal o zasílání písemností na doručnou adresu Na plné moci ze dne 28. 8. 2013 přitom zmocněnec M. J. uvedl adresu

Jednání nařízené na den 8. 10. 2013 se opět neuskutečnilo, když se z účasti na něm v uvedený den zmocněnec omluvil e-mailovým podáním, v němž jako důvod své nepřítomnosti uvedl návštěvu zubního lékaře. Dlužno přitom zdůraznit, že dne 8. 10. 2013 bylo úterý, a že podle omluvy zmocněnce měl tento trpět bolestí chrupu od pátku a přes víkend. Je s podivem, že správní orgán měl tuto omluvu za náležitou.

Podáním ze dne 29. 10. 2013, zn. OD/13/155616/PRS, nařídil správní orgán další jednání v projednávané přestupkové věci na den 26. listopadu 2013, v 10:00 hodin. Zmocněnci se v něm dostalo nejen jejího skutkového popisu, ale i všech procesních poučení, včetně oprávnění vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Obsílku s předvoláním převzal zmocněnec na poště dne 11. 11. 2013, tedy v dostatečném předstihu. Zmocněnec se ústního jednání zúčastnil a byl seznámen s podklady rozhodnutí správního orgánu o vině žalobce v dané přestupkové věci. Na to reagoval tím, že považuje za nutné informovat o průběhu řízení svého zmocnitele a za tím účelem žádal o stanovení lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Ta byla stanovena do 27. 12. 2013, tedy celý měsíc! Když tato lhůta marně uběhla, správní orgán v přestupkové věci rozhodl, a to dne 6. 1. 2014, pod p.č. 3/14, zn. OD/14/660/PRS. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci dne 17. 1. 2014, a ten proti němu podal v podstatě blanketní odvolání (viz č.l. 22 správního spisu správního orgánu). S výjimkou konstatování, že se odvolává proti uvedenému rozhodnutí, v něm totiž žádal jen o vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace a sdělení zprávy, kdy si pro ni může zajít, aby nemusel čekat. Žádal též o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání.

Správní orgán dále vyzval zmocněnce žalobce výzvou ze dne 5. 2. 2014, č.j.: OD/14/4723/PRS, k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy. K požadavku na předání kopie spisu správní orgán uvedl, že ji zmocněnci předal již dne 26. 11. 2013 (viz protokol z jednání o přestupku). Zmocněnci byla doručena tato výzva dne 14. 2. 2014, podle obsahu správního spisu na ni však nijak nereagoval.

V tomto místě dlužno poznamenat, že v dané přestupkové věci vystupující obecný zmocněnec pan M. J. je nadepsanému krajskému soudu znám z úřední činnosti. Jako obecný zmocněnec totiž vystupuje v řadě jiných přestupkových věcech, v současné době i ve věcech vedených pod sp. zn. 51A 7/2014 a 51A 10/2014, v nichž užívá stejné procesní strategie (projednání přestupku oddaluje z obdobných důvodů, podává blanketní odvolání, nereaguje na výzvy k doplnění odvolání a teprve, když je ve věci rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, obšírnou žalobu). Nepochybně s chybnou představou uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení. Správní orgány, rozhodující ve věci, tak nemají v průběhu přestupkového řízení žádnou povědomost o jeho nápadech, respektive jim ani nemohlo přijít na mysl, že by jimi měly zabývat, a to ve světle doloženého skutkového stavu věci.

K uvedeným postupům (blanketním nedoplněným odvoláním), a jak na ně nahlížet a hodnotit je, se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v celé řadě rozsudků. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, je mimo jiné uvedeno:

„Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43.“ Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, je uvedeno, že: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námítky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č.j. 7 As 83/2015-56, se k uvedené problematice uvádí následující:

„Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z výše citovaného ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Stále však platí, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“ V souladu s těmito závěry Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 (Sb. NSS 1906/2009), vyslovil, že „je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení (viz bod 42) a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“ V rozsudcích ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232 (č. 2033/2010 Sb. NSS), pak doplnil, že „[v] souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že ve věci se dne 30. 1. 2014 řádně konalo ústní jednání, na kterém bylo provedeno dokazování oznámením o přestupku, záznamem o přestupku (včetně fotografie) a ověřovacím listem silničního radarového rychloměru. V předvolání k ústnímu jednání byl stěžovatel poučen, že po ústním jednání mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V průběhu správního řízení stěžovatel ničeho vůči skutkovým zjištěním nenamítl a proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nijak nedoplnil.

Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení

s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.

Námítku nesprávnosti měření z důvodu vadného použití rychloměru či nemožnosti vyslovení závěru, že změřená rychlost odpovídá skutečné rychlosti, stejně jako důkazní návrh předmětným posudkem stěžovatel uplatnil až v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány. Tvrzení stěžovatele, že si posudek opatřil až pro řízení o žalobě z důvodu vysokých nákladů a také proto, že až v té chvíli zjistil, že situace je skutečně vážná, Nejvyšší správní soud hodnotí jako zjevně účelové.

Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, stěžovateli muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námítku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávnosti měření rychlosti) projednat v řízení před správními soudy (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43).

Provádění důkazu odborným vyjádřením ze dne 16. 6. 2014 tedy nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, jednak proto, že se jím stěžovatel snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě. Krajský soud proto nepochybil, pokud shledal, že důkaz tímto posudkem není potřeba provádět.

Z téhož důvodu nebylo ani nezbytně nutné provádět dokazování vyjádřením výrobce předmětného měřicího zařízení. Provedení tohoto důkazu ovšem bylo v diskreci krajského soudu, jak je mu svěřena ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. Lze souhlasit se stěžovatelem, že důkazní síla tohoto vyjádření může být oslabená, neboť výrobce zařízení má zájem na tom, aby bylo jeho zařízení považováno za bezchybně fungující. Na druhou stranu především v těch částech, v nichž pouze popisuje fungování zařízení, je nepochybně důkazním prostředkem relevantním. V každém případě je nutno zopakovat, že v nyní projednané věci bylo provedení tohoto důkazu nadbytečné. Ani kdyby bylo vyjádření výrobce měřicího zařízení shledáno jako zcela neprůkazné, nevěrohodné apod., nemohlo by to na věci nic změnit. Je totiž nutno zopakovat, že podklady shromážděné již správními orgány byly plně postačující pro shledání stěžovatele vinným ze spáchání přestupku.“

Potud tedy judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. V dané věci proto vycházely správní orgány z podkladů, jež měly k dispozici

(oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru Ramer 10 C, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, jež žalobce řídil, osvědčení o absolvování odborné přípravy M. Č. pro užívání a údržbu silničních rychloměrů Ramer 10 C), z podkladů zcela standardních v každodenní praxi, a ty byly plně dostatečné k tomu, aby na jejich základě a za dané situace bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Tak jako je tomu běžné v tisících dalších přestupkových věcech, z nichž ovšem přestupci nedělají akademické případy, nýbrž přistupují k nim realisticky. Ze všech uvedených podkladů vyplývá, že žadatel řídil příslušné vozidlo a že měření bylo provedeno způsobilým měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem. Námitky typu, že žalobce vlastně ani neví, za který přestupek byl potrestán, kdy a kde k němu došlo, má krajský soud za účelové, neboť žalobce minimálně přeci ví, kde a kdy byl při řízení motorového vozidla tovární značky Nissan GT-R, registrační značky: ..., v katastru obce Příšovice, hlídkou Policie České republiky zastaven. Z výroku rozhodnutí správního orgánu je v souladu s § 77 přestupkového zákona (krom jiného) zřejmý popis skutku, označeno místo a čas jeho spáchání (porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu upravující rychlost mimo obec, pozemní komunikace R/10 v katastru obce Příšovice, ve směru jízdy na Prahu a čas spáchání přestupku 11:52 hodin). Krom toho měl žalobce k dispozici správní spis, takže měl-li v tomto směru nějaké nejasnosti, mohl je nahlédnutím do něho rozptýlit. Odhlédnout nebylo možno ani od toho, že žalobce při kontrole nebrojil proti provedení měření a jeho výsledku. Pokud pak argumentoval závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2010, dlužno konstatovat, že jen těmi, které se mu hodily a to ještě účelově. Uvedeným rozsudkem je totiž řešen případ poněkud jiný, a to v tom směru, že šlo prvotně o to, zda došlo k nedovolenému jednání v obci či mimo ní. Šlo o to, kde přesně byla značka signalizující konec obce. Proto byl také kladen takový důraz na popis místa, kde k měření rychlosti došlo. V přezkoumávané věci jde ovšem o věc kvalitativně jinou, neboť se jedná o přestupek spáchaný na pozemní komunikaci mimo obec. A právě vzhledem k této skutečnosti považuje krajský soud popis místa, kde k měření nedovolené rychlosti došlo, za dostatečný. Na tomto závěru netřeba nic měnit ani v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 80/2014 (na který žalobce upozorňuje v replice), v němž je řešena obdobná věc jako rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2010, přičemž je v něm na tento rozsudek i odkazováno. Za pro věc irelevantní považuje krajský soud i námitky směřující proti jednání policie a správnosti podkladů, které správnímu orgánu poskytla, když za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie ze zákona oprávněna měřit rychlost vozidel.

S ohledem na dostatečně doložený skutkový stav věci (viz výše), obsah odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správního orgánu, jakož i obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, souladný se závěry prvoinstančního správního orgánu (obě rozhodnutí byla žalobci doručena, proto jejich obsah zná a netřeba jej tudíž znovu opakovat), proto dospěl krajský soud k závěru, že jej nebylo potřeba doplňovat. Stanovisko krajského soudu k odbornému posudku, připojenému k žalobě, je přitom z výše uvedeného zřejmé. Měla by jím být prokazována skutečnost, která byla vznesena až před krajským soudem v žalobě, nikoliv v průběhu přestupkového řízení (jde o skutkovou novotu).

Totéž ovšem platí i ohledně námitky týkající se pochybností o správnosti měření a kompetenci obsluhy měřicího zařízení. V průběhu přestupkového řízení totiž nevznikla o těchto otázkách sebemenší pochybnost, když měření bylo provedeno standardním měřicím zařízením, a to policejním orgánem k tomu zákonem zmocněným. Žalobce přitom v průběhu přestupkového řízení nevznísl žádné námitky tohoto typu, a proto za stavu, kdy spáchání daného přestupku plynulo z důkazů, jež již byly součástí správního spisu, bylo by nadbytečné opatřovat ještě důkazy další a danou skutečnost dále a dále odůvodňovat nad rámec běžného stavu dalšími důkazy. Nebyl proto sebemenší důvod ani předvolávat k jednání jako svědky policisty, kteří se měření zúčastnili a zkoumat jejich předpoklady a postupy měření. Nic takového se v daném případě pro naprostou jednoznačnost nenabízelo.

Žalovaný dospěl v dané věci ke stejným závěrům, jako prvoinstanční správní orgán. Krajský soud se s jejich závěry ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Správní orgány nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu a nevycházely jen z fotografie z měřicího zařízení, jak je zřejmé z výše uvedených podkladů rozhodnutí. Důkazní řízení bylo širší, než jen odkaz na jednu fotografii, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 26. 11. 2013, proběhlém před správním orgánem. Krajský soud proto dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla, ověřovací list radarového rychloměru a osvědčení o proškolení obsluhy, byly za daného stavu dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Žalobce námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, a teprve až v žalobě zpochybnil výsledky přestupkového řízení, přestože tak mohl učinit již přímo v něm. Jeho postup neodpovídá smyslu a účelu plné jurisdikce a je zjevně účelový a obstrukční. Protože podklady použité k prokázání žalobcovy viny byly postačující a o skutkovém stavu nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti, bylo možné v soudním přezkumném řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí správních orgánů jsou přitom plně přezkoumatelná, neboť je z nich patrné, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný, jak uvážily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech. Liknavost zmocněnce po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že žalobce přestupek spáchal, je přitom zarážející, neboť mu muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobce (jeho zmocněnce), nelze proto jeho námitky směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávné zhodnocení skutkový stav) projednat v řízení před správním soudem (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Provádění důkazu výše zmíněným odborným posudkem nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, jednak proto, že se jím žalobce snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě. Pokud pak žalobce v replice namítal, že se žalovaný se závěry odborného posudku nevypořádal, třeba dodat, že ani nemohl, když v době jeho rozhodnutí ještě nebyl vůbec zpracován.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Obiter dictum krajský soud k otázce zvolené procesní taktiky (v dané věci blanketní odvolání), konstatuje, že existuje obecný zájem *na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřazuje i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku /nyní dvou roků/ vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (výše uvedené závěry obsahuje judikatura - srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález*

Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1As 83/2013-60).

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení v dané věci vznikly, a proto o nich rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 12. listopadu 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce